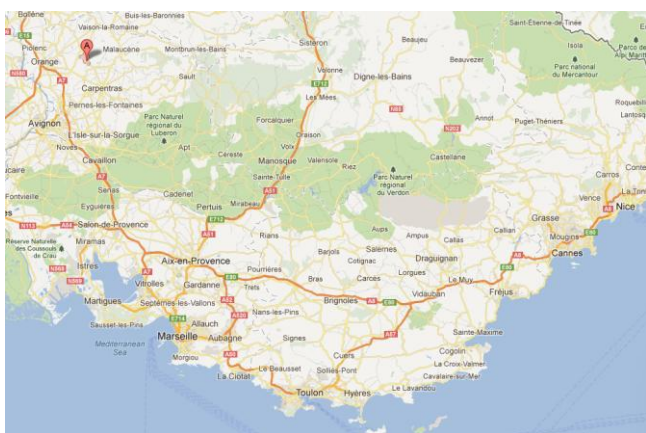

DEL 2

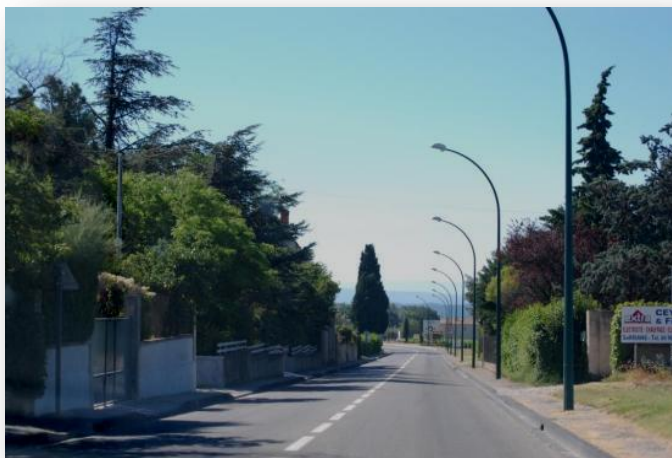
Mandag den 30. juli 2012 – Avec Avignon

Vi stod op og gjorde os klar til morgenmad på fransk. "Buffet" til 9€ pr. person, kaldte hotellet det. Jow, og vi blev da mætte. Jeg ved altså godt, at man ikke kan brokke sig over maden, når man rejser, men det er altså svært at få den gode mæthedsfølelse af flûtes og croissanter med æg, der er så hårdkogte, at Napoleon kunne have brugt dem i krigen... Men det var hyggeligt og pigerne nød det. Og retfærdigvis skal det siges, at der også var både cornflakes, frugt og yoghurt.

[Avignon](#) ventede. Jeg havde læst lidt om byen og et stort palads, [Palais des Papes](#), som paverne byggede for en milliard år siden. Eller rettere i 1309-1377. Et kæmpe bygningsværk. Der er så mange [religiøse bygninger i Frankrig](#) og selvom vi nok ikke er særlig religiøse selv, så er det meget imponerende, hvad religionen har formået at banke op, selvom der var stor fattigdom andre steder. Jeg ville også gerne se Rhône og alle de smukke ting, som jeg havde læst om i "[Bogen om Provence](#)".

Af sted gik det og det tog ca. en halv time at nå byen. Vi besluttede at køre ad hovedvejen derhen i stedet for motorvejen for at se noget andet. Det kunne vi måske godt have sparet os, for der er ikke så meget andet end vinmarker, vinproducenter og oliventræer at kigge på. Men det virker helt enormt frodigt samtidig med, at det ser meget tørt ud. Det er lidt svært at forklare. Det er et anderledes landskab, end vi ellers har set på vores ture til Italien.

Vi kørte direkte til en parkeringskælder nærmest under selve paladset. Parkeringskældere i de store byer kan i det hele taget stærkt anbefales. Frihøjden er ikke mere end 1,9 m. (så man skal lige overveje, om tagboksen bliver siddende på taget, hvis man kører derind), men det er ikke vanvittigt dyrt og så er bilen er ikke kogende varm, når man skal bruge den igen.

Vores chauffør **ER** altså dygtig, selvom jeg lige fik lidt sved i håndfladerne, da vi kørte ind i p-kælderen på grund af den lave frihøjde.

Jeg havde nogenlunde styr på autocamperens højde, men lidt mere i tvivl om vores Nissan Qashqai med tagbøjler.

Det gik. Vi åbnede til glastaget (pave-mobil?) for at se, hvor tæt det var, men der var masser af plads.

Da vi kom op fra kælderen, stod vi lige midt på pladsen foran paladset. Vi gik ca. 10 m. og så blev vi mødt af nogle nydelige piger, der stod med nogle papirer og ville have os til at donere nogle Euro til handicappede. De var selv stumme. Jeg er et naivt, godtroende menneske. Hold nu kæft, hvor er jeg bare et stort fjols ☹️ Jeg skrev under og ledte efter småpenge. De ville gerne have nogle sedler og pegede ned på et sted på deres papir, hvor der stod, at andre "donorer" havde givet 10€. Jeg kiggede på Jesper og han havde selvfølgelig lugtet lunt. I det sekund, de havde fået, hvad der heldigvis viste sig kun at være ca. 3€ i småpenge, løb de alt, hvad de kunne. Da jeg vendte mig om, så jeg en politibil nærme sig og så faldt tåren også hos mig. Det var selvfølgelig sigøjnere, der lurede penge ud af sådan nogle idiot-turister, som tror, at de bliver bedre mennesker af at give penge væk til nogle, der står og griner af dem bagefter. Jeg var rasende!! Men mest på mig selv over, at jeg lod mig snyde og skulle forklare ungerne, hvad der skete.

For at ryste oplevelsen af, gik vi ned mod vandet for at se floden. Der var meget smukt og vejret var helt forrygende varmt! Efter en tur ved vandet, gik vi igen op mod byen og fik set en del af de gamle bygninger. Vi kom forbi en hæveautomat, hvor vi ville tanke op med kontanter. Som så ofte prøvet før, fik vi besked på, at Visa havde lukket for yderligere forsyninger. 200 kr. kræver de for et opkald til banken, der blot skulle checke, om vi havde penge og derefter trykke på en knap, for at vi kunne få lov at hæve dem. Det er altså også en slags sigøjnersnyderi!

Vi begav os mod paladset og trådte indenfor udstyret med en høredivs og 39€ fattigere. Vi brugte 2 timer derinde og det kan stærkt anbefales. Det var en rigtig interessant, informativ og god tur. –Og måske vil Lisa også en dag synes det samme... ☺️

Vel ude igen, stødte vi igen på en af de "stumme" sigøjnere. Hun så noget bange ud, da jeg trak mine solbriller op, kiggede hende lige i øjnene og sagde højt "PISS OFF". Jeg havde faktisk lyst til at stikke hende en flad, men beherskede mig alligevel... Vi mødte et par mere lidt senere og de fik samme tur. Da jeg fik kigget på dem, kunne jeg endda se deres fine smykker og deres flotte tøj. Og de var mange, for vi så dem overalt og ikke én gang var det de samme. Nå, men jeg måtte jo videre i mit liv...

Vi var blevet noget sultne og gik lidt videre for at finde et sted at spise. Der er masser og masser og endnu flere restauranter i Frankrig, end jeg har set nogen andre steder. Vi valgte én, hvor vi kunne sidde i skyggen og hvor vi kunne få noget at spise, som vi alle sammen kunne li'. Vi kiggede menukort og besluttede os for en restaurant, hvor vi kunne sidde ude under en parasol. Tjeneren viste sig at være sjov og dygtig (og nydelig...), så vi fik lidt mere for pengene, end vi havde forventet. Han kunne f.eks.

åbne en colaflaske med én

hånd, ved at sætte flasken op på skulderen og bruge halsen som støtte, når han skulle hive kapslen af. Det så sejt ud. Han kunne huske bestillingerne uden at skrive noget ned. Der kom 10-15 tyske pensionister ind på restauranten og de bestilte drikkevarer til højre og venstre. Vores tjener tog imod bestillinger med sædvanlig fransk arrogance og tyskerne sad og snakkede om, at de nok ikke ville få ret meget af det, de havde bestilt. Stor var deres begejstring, da den unge mand kom ud og åbnede colaer på skulderen og afleverede præcis det, de havde bestilt. Tysk grundighed blev rigeligt belønnet, tror jeg...

Vi blev enige om, at det havde været en god dag og at vi kunne tillade os at køre hjem igen og nå en tur i Le Pradets overdådige pool.

På vej hjem blev vi enige om, at vi ville handle i det lokale supermarked og tage maden med ud på en rasteplads og spise aftensmad. Man må ikke have mad på værelset på Le Pradet, der er som nævnt ingen restaurant på hotellet, så man var overladt til de lokale spisesteders manglende respekt for finanskrisen.

Som aftalt således udført. Det var rigtig hyggeligt at sidde i fred og ro (fraregnet cikadernes evige græshoppelarm) i solnedgangen og spise flûtes med jambon og poivron. Vores fransk er forbedret med mange procent på blot et par dage...

Tilbage i hulen fik vi lige en opdatering på TV over dagens OL-resultater på fransk om franskmændene. Patrioten i mig valgte dog at surfe lidt på den noget ustabile wi-fi forbindelse for at se, hvordan det var gået vores landsmænd i nord.